

8. tanulmány

Jézus Péter írásaiban

Május 13., szombat délután

Jézus Krisztus „nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Ő az Isten-nel egyenlő”. Mivel csak a menny gyógyíthatta ki hatékonyan az embert a mérges kígyó marásából, egyszülött Fia révén maga Isten vette magára az emberi természetet, és annak minden gyengeségében igazolta az Úr jellemét, minden tekintetben helyreállította szent törvényét, és teremtményei helyett elvette a harag és a halál büntetését. Micsoda gondolat! Aki az Atyával egyenlő volt már a világ alapítása előtt, annyira együtt érzett a veszendő és büntől romba döntött világgal, hogy életét adta a megváltás érdekében. Aki az Atya dicsőségének visszatükröződése és az Ő lényének kifejeződése, a fára vitte fel testében bűneinket, az ember bűnéért szenvedett, így tett eleget az igazságnak. Milyen hatalmas megváltást vitt véghez értünk! Olyan hatalmasat, hogy Isten Fia azért szenvedett a kereszten, hogy hit által elhozza számunkra az életet és a halhatatlanságot.

Ez a csodálatos titok – hogyan lehet Isten igazságos, és mégis igazzá teheti a bűnöst – meghaladja az emberi értelem felfogóképességét. Ha megpróbáljuk megérteni, tágítja és mélyíti képességeink korlátait. Amikor hitszemünkkel a golgotai keresztre tekintünk, és látjuk az ott függő áldozatra helyezett bűneinket – amikor megérjük, hogy Ő Isten, a végtelen Atya, a béke Istene –, késztetést érzünk felkiáltani: „Lássátok, mily nagy szeretetet adott nekünk az Atya!” (1Jn 3:1) – *That I May Know Him*, 35. old.

Mekkora árat fizetett értünk! Tekints a keresztre és a felemelt áldozatra. Nézd a kezét, amit kegyetlenül átütöttek a szegek. Nézd a lábát, melyet hosszú, éles vasak rögzítettek a fához. Krisztus a testében hor-

dozta bűneinket. Szenvedése, kínja az ár megváltásunkért. Elhangzott a parancs: „Mentsétek meg őket az örök pusztulástól. Váltásot találtam.”

Nem tudjátok, hogy szeretett minket, és azért adta magát értünk, hogy mi is neki adjuk magunkat? Akik hittel elfogadják Őt, olyan mértékben fejezzék ki szeretetüket Krisztus iránt, mint amilyennel Ő fejezte ki szeretetét értünk, akikért meghalt.

A Szentírás úgy ábrázolja Jézust, mint aki keres, kutat az elveszett juh után. Szeretetével körülölel minket, és visszavisz a nyájhoz. Szeretete adja az előjogot, hogy vele lehessünk a mennyben. Majd ha beragyogják szívünket az igazság Napjának áldott sugarai, és békés örömmel nyugszunk meg az Úrban, akkor dicsérni fogjuk Őt. Dicsérni Szabadítónkat és Istenünket. Dicsérjük, de nem csak szóval, hanem mindannak oda-szentelésével, amik vagyunk, és amink van! – *Bizonyságtételek*, 6. kötet, 479. old.

Május 14., vasárnap – Jézus, helyettes áldozatunk

Mikor akit angyalok imádtak, aki gazdag volt a megtiszteltetésben, ragyogásban és dicsőségben, lejött a földre, ahol emberformában találta magát, nem tiltakozott, hogy de bizony neki finomabb a természete. Nem idegenkedett a megvetettektől. Munkálkodása során az elesettek, szegények, kétségbeesettek és szegények közt forgott. Pedig Ő volt a megtesztült kifinomultság és tisztaság, élete és jelleme valóban magasztos volt, mégis munkássága során nem a hangzatos címeket viselő, hanem a világ legtöbbször tartott emberei között találjuk, hanem a lenézettek és az ínségben élők társaságában. Azért jöttem, mondta az isteni Tanító, hogy mentsem az elveszettet. Igen, a menny Fenségesét mindig ott találjuk fáradozni a leginkább segítségre szorulóknak között. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 467. old.

Isten határozta meg az ember értékét, amikor Jézust alázatos életre, szegénységre, önfeláldozásra, megvetésre, elutasításra és halálra adta, hogy az ember, az Ő eltévedt juha megmenekülhessen. Hát nem érdemes figyelni arra, ahogy az egész mennyet foglalkoztatja a mi megváltásunk?

Csodálatos tény, hogy tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyal jár fel és alá a titkos létrán, hogy szolgáljon az üdvösség örököseinek? Az angyalok nem azért jönnek le a földre, hogy árulkodjanak és pusztítsanak, vagy hogy uralkodjanak és hírnevet szerezzenek, hanem ők az irgalom hírhozóí, akik együttműködnek az Úr seregeinek Fejedelmével, együttműködnek azokkal az emberekkel, akik elmennek megkeresni és megmenteni az elveszetteket. Az angyalok azt a parancsot kapták, hogy táborat járjanak azok körül, akik szeretik és félik Istent.

Az egész menny irgalma árad ki az akoltól távol tévelygő juhra. Ha a farizeusok együtt dolgoztak volna a Mindenhatóval, és nem az ember és az Úr ellenségével egyesültek volna, nem kerültek volna abba a helyzetbe, hogy megvessék a Krisztus vérén megváltottakat. Ha Sátán álnokságai el lesznek távolítva a szívből, amikor a Golgotára tekint, és látja az eltévedt emberiségért hozott drága áldozatot, a bűnös Isten szeretetét szemléli, mélyen megindul és megtér. „Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket.” Ó, bárcsak megértenénk az Úr szeretetét, és legalább kis mértékben elfogadnánk az elbukott ember iránt tanúsított együttérzését! Milyenek is lennénk, és hogyan is élnénk? Krisztusra tekintve az ember elváltozik, és jelleme dicsőségről dicsőségre átalakul. Csatlakozik a fény és a sötétség között dúló küzdelemhez. Nézz, szegény bűnös, akit a pásztor által keresett eltévedt juh képvisel, nézz a keresztre! (...) A szegény vak emberben, akinek a Pásztor visszaadta a látását, a büszke farizeusok csak egy gyűlöletre méltó embert láttak. – *Signs of the Times*, 1893. november 20.

Május 15., hétfő – Krisztus szenvedése

Krisztust úgy mutatja be a Biblia, mint aki a bűn okozta fájdalmainkat és szenvedéseinket hordozza, de nem csak mint velünk együtt érző barát, hanem mint helyettesünk. Ezért bűneinket, mint az önzést, a barátságtalan természetet, a balgaságot, a rossz szokásokat teljes mértékben és határozottan el kell távolítanunk. Aki elszakad Sától, többé nem kell, hogy teret engedjen kísértéseinek. A Jézus elé jövők gondoljanak arra, hogy Ő a bűnök hordozója. (...) A megtérő lélek hit által fo-

gadja el az erőforrásokat, amelyek rendelkezésére lettek bocsátva büntől való megváltása érdekében. Krisztus, mint a bűnök hordozója leveszi a bűnt, és megmenti a bűnöst lelki betegségéből.

A törvény áthágásával az ember elszakadt Istentől, megszakadt közöttük a kapcsolat, azonban Jézus Krisztus meghalt a golgotai kereszten, testében magával vitte az egész világ bűnét, és így a menny és a föld között tátongó szakadékot áthidalta a kereszt. Az Üdvözítő elvezeti az embereket ehhez a szakadékhoz, és megmutatja az átívelő hidat, majd így szól: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét, és kövessen engem.” – *Adventista Bibliakommentár*, 7. kötet, 941. old.

Krisztus első eljövetelkor alázatosan és ismeretlenül jelent meg. Szegényes élete tele volt szenvedéssel... A második eljövetelkor ez már nem így lesz. Az emberek nem egy csöcselék által körülvevett fogolyként látják meg Őt, hanem mint a menny Királyát. Jézus saját, mennyei Atyja és a szent angyalok dicsőségében jön el. Ezerszer ezer és tízezerszer tízezer angyal, Isten szépséges, diadalmas és tündöklő gyermekei fogják kísérni az útján. A dicsőség koronája kerül a töviskorona helyére. A régi bíborpalástot olyan hófehér ruha váltja fel, „amihez hasonlót a ruhafestő e Földön nem fehéríthet” (Mk 9:3). Mellén és derekán ez a név olvasható: „Királyok királya és uraknak Ura.” (...)

Már csak egy rövid idő, és meglátjuk a Királyt a maga szépségében és dicsőségében. Már csak egy rövid idő, és Krisztus letöröl a szemünkről minden könnyet... Nemsokára számtalan ajak énekl: „Íme, az Isten sátra az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az Ő népe lesznek, és maga Isten lesz velük, az ő Istenük...” (Jel 21:3)

„Annakokáért szerettem, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket békeségben.” (2Pt 3:14)
– *Isten csodálatos kegyelme*, 358. old.

Május 16., kedd – Jézus feltámadása

Krisztus a feltámadt Megváltó, mert noha halott volt, feltámadt és mindig él, hogy közbenjárjon értünk. Teljes szívből hinnünk kell az

igazságban, szánkkal pedig vallást tennünk az üdvösségről. A hit által megigazulók megvallják Jézust. „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életre.” (Jn 5:24)

A megigazítás munkája a gonosszal szennyezett bűnösért végzett jelentős munka. Krisztus igaznak jelenti ki az igazságot szólót. Az Úr a hívőnek tulajdonítja Fia igazságosságát, és igaznak jelenti ki a világegyetem előtt. Jézusra, a bűnös képviselőjére, helyettesére és kezesére helyezi bűneit. Krisztusra teszi minden hívő lélek bűnét. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.” (2Kor 5:21)

A Messiás a világ összes bűnéért engesztelést szerzett, és mindazok részesülnek igazságában, akik hit által Istenhez jönnek. Az Üdvözítő „a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván az igazságnak éljünk: akinek sebeivel gyógyultatok meg” (1Pt 2:24). Bűneink el vannak rendezve, Isten félretette, a tenger mélyébe vetette azokat. Bűnbánat és hit által megszabadulunk a bűntől, és az Úrra, a mi igazságunkra tekintünk. Jézus, az igaz szenvedett az igaztalanért. – *Szemlények Ellen G. White írásából*, 1. kötet, 338. old.

A keresztény ki van téve betegségnek, csalódásnak, nélkülözésnek, kritikának és nehézségeknek. Ám mindezek közepette szereti Istent, saját választása alapján cselekszi akarátát, és semmit sem tart fontosabbnak az isteni jóváhagyásnál. Az ellentmondásos próbák és életének változó körülményei között is tudja, hogy van valaki, aki mindenről tud, aki meghallja a megszorodott lélek kiáltását, és aki együtt érez vele bármilyen fájdalom és a szív legmélyebb kínjai között. (...)

A nagy fájdalomban a kereszténynek van egy erős vigasza. És ha Isten hosszadalmas betegséget enged meg neki, mielőtt lehunyna a szemét, akkor is mindent örömmel hord. (...) Mennyei elégtétellel tekint a jövőbe. Jön a rövid pihenés a sírban, majd az Életadó letépi a halál láncait, kiszabadítja a foglyokat porágyukból, halhatatlanságot ad, és többé sosem ismernek fájdalmat, szenvedést vagy halált. Ó, micsoda reménység ez a hívőnek! Ez a keresztény reménység legyen az enyém is, és a tied is! – *Our High Calling*, 9. old.

Május 17., szerda – Jézus, a Messiás

Az Üdvözítő eljövételét Isten már az Édenben megjövendölte. Amikor Ádám és Éva először hallotta az ígéretet, annak gyors bekövetkezését várta. Örömmel fogadták elsőszülött fiukat, remélve, hogy ő lesz a Szabadító. Azonban késett az ígéret teljesedése. Akik először hallották, anélkül haltak meg, hogy valóra válását meglátták volna. Énok napjaitól kezdve a pátriárkák és a próféták újra és újra megismélték az ígéretet, hogy ébren tartsák a Szabadító eljövételébe vetett reménységet, de a Megváltó csak nem jött el. Dániel adventjének időpontját is megjövendölte, de nem mindenki értelmezte helyesen ezt az üzenetet. Teltek-múltak a századok, és a próféták elhallgattak. Az elnyomás igája súlyosan ránehezedett Izraelre, és sokan készek voltak így kiáltani: „A napok csak haladnak, ám semmivé lesz minden látás.” (Ezék 12:22)

Mindazáltal ahogy a csillagok haladnak roppant körforgásukban a számukra kijelölt pályán, úgy Isten sem siet és nem is késik szándéka véghezvitelében. A nagy sötétség és a füstölgő kemence jelképében (lásd: 1Móz 15:12, 17) Isten kijelentette Ábrahámnak Izrael egyiptomi szolgátságát és azt, hogy négyszáz évig tart rabságuk ideje. „Annak utána – mondta – kijönnek nagy gazdagsággal.” (1Móz 15:14) Hiába harcolt ez ígéret ellen a fáraó büszke birodalmának minden hatalma. „Ugyanazon napon – amelyet Isten megjelölt ígéretében – az Úrnak minden serege kijött Egyiptomnak földjéről.” (2Móz 12:41) Ugyanígy határozta meg a mennyei tanács Krisztus eljövételének óráját is. Amikor az idő hatalmas mutatója ehhez az órához ért, Jézus megszületett Betlehemben.

„Mikor pedig eljött az időnek teljessége, kibocsátotta Isten az Ő Fiát.” (Gal 4:4) A Gondviselés irányította a nemzetek megmozdulásait, az emberi törekvések és hatások hullámvásait, míg a világ megérett a Szabadító eljövételére. A nemzeteket egyetlen hatalom fogta össze; csaknem mindenütt egyetlen nyelvet beszéltek, és ezt a nyelvet ismerték el irodalmi nyelvnek. A szétszóratásban élő zsidók minden országból Jeruzsálemben gyűltek össze az évenkénti ünnepeken. Amikor pedig visszatértek otthonukba, világszerte elmondhatták a Messiás eljövételének hírért. – *Jézus élete*, 31–32. old.

Hiszitek, hogy az Úr Jézus Isten Fia volt, de él is bennetek a személyes hit a saját üdvösségetekre vonatkozóan? Hiszitek, hogy az Úr Jézus a Megváltó, hogy meghalt a golgotai kereszten, hogy megváltson és az örök élet ajándékát adja, de vajon hisztek is benne?

Mit jelent hinni? Azt jelenti, hogy teljes mértékben elfogadom, hogy Jézus Krisztus áldozatként halt meg, és átokká vált értünk, magára vette bűneinket, és igazságát adta nekünk. Ennek következtében kérjük Krisztus igazságát, és higgyük, hogy ebben áll a mi igazságunk! Ő a mi Megváltónk! Ő üdvözít, mert megmondta, hogy meg fogja tenni. Azt fontolgatjuk, hogy különböző magyarázatokat kell keresnünk arra vonatkozóan, ahogy üdvözíthet? Van-e bennünk kegyesség, ami jobba tehet, és megtisztíthat a bűntől, és képessé tehet, hogy Isten elé járuljunk? Egyszerűen mi nem vagyunk képesek erre. – *Hit és cselekedetek*, 60. old.

Május 18., csütörtök – Jézus, az isteni Messiás

Most is ugyanúgy igaz, mint az apostoli időkben, hogy az isteni Lélek megvilágosítása nélkül ember nem láthatja meg Krisztus dicsőségét. Az Úr igazságát és munkáját nem becsüli a világot szerető, megalkuvó kereszténység. A Mester követőit nem a kényelem, földi tisztelet vagy világi alkalmazkodás útján találjuk. Messze elől járnak a kemény munka, megaláztatás, szidalmazás ösvényén, a csata első sorában „a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötéttségének világ-bírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak” (Ef 6:12). Most – csakúgy, mint Krisztus napjaiban – félreértik, szidalmazák, elnyomják őket koruk papjai és farizeusai.

Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Az Úr kegyelmének evangéliuma, az önmegtágadás lelke sohasem lehet összhangban a világ lelkületével. A két alapelv tökéletesen ellentétes egymással. „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképpen ítéltetnek meg.” (1 Kor 2:14) – *Jézus élete*, 508–509. old.

„Láttam új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt.” (Jel 21:1) A gonoszokat megemésztő tűz a földet is megtisztítja. Az átok

minden nyomát elsöpri. Nincs örökké égő pokol, ami a megváltottakat a bűn félelmetes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. Semmi emlék nem marad a bűn kegyetlen munkája nyomán, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Jézust szemlélve így szólt a próféta: „Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke.” (Hab 3:4) A megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az „Ő hatalmának rejteke”. A Megváltó áldozata „elégéses... a megtartásra”; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik semmibe vették Isten irgalmát. Jézus a legmagasabb érdemjelként viseli a megalázás nyomait. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik örökké.
– *A nagy küzdelem*, 674. old.

Krisztus nem azért szánta rá magát erre a nagy áldozatra, hogy mennyei Atyánk szívét irántunk való szeretetre ébressze, vagy hogy Őt az emberiség megmentésére és megváltására készítse. Nem! „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta” érte (Jn 3:16). Az Úr nem a nagy engesztelő áldozat következtében szeret minket, hanem ellenkezőleg: azért hozta az áldozatot, mert szeret bennünket.

Jézus volt a közvetítő, aki által végtelen szeretetét a bűnbe süllyedt világra áraszthatta. Mert „Isten volt az, aki Krisztusban megbékéltette magát a világot” (2Kor 5:19). Az Atya együtt szenvedett Fiával. Gecsemáné lelki gyötrelmeiben és Golgota halálküzdelseiben Megváltónk lefizette váltságunk árát. – *Jézushoz vezető út*, 13. old.

Május 19., péntek – További tanulmányozásra

Szemelvények Ellen G. White írásaiból, 1. kötet: „Kimeríthetetlen téma” című fejezet.